

Opinie - SP.A ROOD over Staatshervorming (10.7.08)

Opiniepeilingen geven steeds opnieuw aan dat het zogenaamde communautaire debat zeer laag scoort bij de kiezer. Toch staat tegen 15 juli de zoveelste deadline voor een staatshervorming gepland, die de regering volkomen blokkeert en allerlei splitsingsscenario's dichterbij brengt. SP.a Rood vindt dat ook op dit vlak in de eerste plaats de traditioneel socialistische principes in ere moeten worden hersteld, zodat de SP.a op de juiste manier kan tussenkomen in deze crisis.

Socialisten zijn internationalisten. Socialisten vinden mensen evenwaardig. Ze kiezen geen partij voor mensen met een bepaalde afkomst, met een bepaalde woonplaats, met een bepaalde taal of cultuur. Socialisten kennen geen geprefereerde natie: de wereld is hun grondgebied. Socialisten erkennen wel dat er overal enorme verschillen zijn inzake welvaart en kansen. In België heeft de ene groep, die van de kapitaalbezitters (5 procent van de bevolking ongeveer), evenveel als de andere groep, die van de werkende mensen. Hierdoor is een vorm van discriminatie ontstaan, en twee groepen die duidelijk in beslissingsmacht en welvaart verschillen. Dat vinden socialisten de echte opdeling tussen de mensen. De enen zijn twintig maal zoveel waard als de anderen en willen steeds meer. De werkende mensen en de werklozen moeten voor alle problemen opdraaien. Als de burgerlijke partijen elkaar proberen af te troeven in communautair en nationalistisch opbod dient dit om de gewone mensen te verdelen en te verdoezelen dat een grote groep door een kleine minderheid levenslang, al generaties lang wordt uitgebuit! Het is een dekmantel voor het doorvoeren van een rechts programma, dat die uitbuiting nog tracht te versterken.

De communautaire polarisatie die sinds de laatste verkiezingen tot stand is gekomen heeft niets meer te maken met de ontvoogdingsstrijd van het Vlaamse volk. De culturele onderdrukking die in de 19de en begin 20ste eeuw bestond is vandaag verdwenen. De sociale onderdrukking heeft niets meer met taal te maken. De huidige communautaire polarisatie gaat uit van een valse tegenstelling tussen Vlamingen en Franstaligen en verdoezelt de tegenstelling tussen arbeid en kapitaal. Antwerpse havenarbeiders hebben meer gemeen met de Luikse staalarbeiders dan met het havenpatronaat. Non-profitwerkers van noord en zuid hebben gemeenschappelijke belangen die gelijk lopen met de zieken en zorgbehoevenden die haaks staan op deze van de farmaceutische industrie. Personeel van openbare diensten en ambtenaren worden overal blootgesteld aan gelijkaardige hervormingen die dienstverlening op een liberale leest willen schoeien.

De communautaire polarisatie schept het valse beeld dat de rijkdom en de welvaart in Vlaanderen worden ondermijnd door het luie en corrupte Wallonië. Indien er transferten bestaan, dan steunen zij ofwel op solidariteit tussen werkenden en niet werkenden ofwel op interregionale solidariteit tussen regio's met een hogere bijdrage tot het BNP en regio's die in mindere mate bijdragen tot de globale rijkdom die in België wordt voortgebracht. De economische en sociale realiteit is oneindig veel ingewikkelder dan een simpele Vlaams-Waals tegenstelling. De economie van de Antwerpse haven draagt voor 25% bij tot het BNP van België. Maar tegelijkertijd reikt het hinterland van deze haven economie tot diep in Duitsland. Antwerpen is zelfs de eerste Duitse haven ... Productie en handel in diensten en goederen is een globaal proces met vele vertakkingen waarbij scheeftrekkingen onlosmakelijk verbonden zijn aan hun kapitalistisch karakter. De polarisatie tussen Vlaanderen en Franstalig België is een breekijzer om de verworvenheden van de verzorgingsstaat te ontmantelen. Onder het mom van homogene bevoegdheidspakketten en eigen bestuur wil men komaf maken met de steunpijlers van onze sociaal en maatschappelijk model. Werkers en

steuntrekkers zullen niet beter worden van minder solidariteit en samenwerking op Belgisch niveau. Ze worden juist ontwapend ten aanzien van het liberaal-conservatieve verhaal volgens hetwelk elk individu verantwoordelijk is voor zijn eigen welzijn en weelde. Dankzij dit verhaal kan de overheid haar verantwoordelijkheid afwentelen en zich volledig ten dienste stellen van het kapitaal. Regio's en regionale overheden stellen zich op als het beste beleidsniveau om de globale concurrentiestrijd aan te kunnen: enerzijds door met fiscale en para-fiscale voordelen investeringen aan te trekken of te verankeren en anderzijds door via eigen arbeidsmarktbeleid en eigen regelgeving aan te zetten tot harder en langer werken, minder verdienen terwijl de sociale bescherming herleid kan worden tot het minimale (i.e. neo-paternalistische armenzorg). Homogene bevoegdheidspakketten op een lager (Vlaams) niveau in een Europese Unie die niet de middelen noch de wil bezit om tot sociale harmonisatie te komen betekent niets meer dan het uitbouwen van beleidsinstrumenten die meegaan in de globale race ofte een race to the bottom.

De communautaire scherpslijpers die zwaaien met de democratie zijn buitengewoon hypocriet. Zij negeren het feit dat bij elke serieuze peiling de overgrote meerderheid van de bevolking zich uitspreekt tegen splitsing. In ellenlange nachtelijke conclaven beslissen zij over grondgebied dat een duim groot is. Dat gebeurde vroeger met Voeren en dat dreigt nu weer met Brussel Halle Vilvoorde. Socialisten zijn ook op dit vlak democraten. Zij vinden dat de bewoners van de betrokken regio een beslissende stem moeten hebben over hun eigen toekomst.

In dat perspectief zien wij de politieke strubbelingen over de staatshervorming. De SP.a-leiding heeft overschot van gelijk om zich op dit vlak zeer terughoudend op te stellen: onze militanten en kiezers liggen er niet wakker van, en het is niet onze core business. Als we al moeten tussenkomen in de discussies, dan is het in de eerste plaats om de rechten van de gewone mensen te vrijwaren. Het is niet moeilijk om aan te tonen dat alle wezenlijke punten die op tafel liggen patronale eisen zijn, reden waarom zowel het ABVV als het ACV ze aanvechten. Wij zouden wel willen dat de SP.a-leiding de volle consequenties trekt uit dit inzicht.

In de eerste plaats vinden we dat socialisten zich klaar en duidelijk moeten uitspreken tegen elke splitsing van de solidariteit, of het nu gaat over sociale zekerheid, alle vormen van fiscaliteit, de gezondheidszorg of het arbeidsmarktbeleid. Op gebied van het laatste betekent dit afstand nemen van het laatste (desastreuze) verkiezingsprogramma; een splitsing zal niet meer of betere arbeidsplaatsen scheppen noch het werken over de taalgrens vergemakkelijken..

We roepen de socialistische partijen langs beide kanten van de taalgrens op om een gemeenschappelijk standpunt uit te werken over de staatshervorming en de communautaire problemen. We roepen hen op om de onnatuurlijke bondgenootschappen met rechts te verbreken. Socialistische partijen hebben geen plaats in een coalitie van alle francofone of Vlaamse partijen! Dat is vragen om bedrogen te worden. Een coalitie tussen de SP.a, de PS en de twee grote vakbonden daarentegen is volstrekt mogelijk en in feite ook natuurlijk. Zij zou de machtsverhoudingen totaal veranderen.

Ten overvloede citeren we de volgende tekst van het Eenheidscomité -Comité pour l'unité, dat op een ruime consensus steunt binnen ABVV-kringen.

Voor het ABVV moeten drie materies absoluut federaal blijven, omdat dit de garantie vormt

voor solidariteit tussen personen, gelijkheid in arbeidsrecht en in sociale uitkeringen:
de sectorale CAO's moeten nationaal blijven;
op alle werknemers van het land moet hetzelfde arbeidsrecht van toepassing zijn;
de federale staat moet bevoegd blijven voor de sociale zekerheid, waaronder
dewerkloosheidsuitkeringen, gezondheid, kindergeld en pensioenen.

We zullen op dit vlak geen enkele toegeving doen.

SP.a en PS bevestigen dat ze in essentie akkoord gaan met de eisen van het ABVV. Waar wachten ze dan op om het SAMEN te zeggen?

SP.A Rood sluit zich volmondig hierbij aan. Wij roepen op om de petitie te ondertekenen op www.comiteunite-eenheidscomite.be

In het bijzonder roepen we de SP.a op om afstand te nemen van de 5 resoluties uit 1999 van het Vlaamse parlement, die steeds gebruikt worden om verdere splitsingsscenario's te verantwoorden.(1)

De redactie van SP.A Rood

(1) Deze resoluties werden goedgekeurd door alle partijen en helaas voor het grootste deel ook door de socialistische verkozenen, hoewel de indieners enkel tot de burgerlijke partijen behoorden. Het was een staaltje van politiek opportunisme met de bedoeling om stukken van de Volksunie in te palmen, waarvan toen duidelijk werd dat ze zou uiteenvallen. Nooit zijn deze resoluties of de nationalistische principes die erachter schuil gingen voorgelegd aan een congres of om het even welke democratische besluitvorming.

 [sp.a rood](http://sp.a.rood)